

A L B A T R O S

Jack London

BÍLÝ
tesák

ALBATROS

Jack London | Bílý tesák

Jack London
BÍLÝ
tesák

ALBATROS

Přeložil Vladimír Svoboda

Translation © Vladimír Svoboda, 1976

Illustrations © Lubomír Kupčák, 2003, 2012

ISBN 978-80-00-03010-4

KAPITOLA 1

Po stopě masa

Zamrzlou říčku svíral po obou březích zasmužilý smrkový hvozd. Vichřice, která sotva ustala, servala ze stromů bílý příkrov jino-
vatky, v houstnoucím šeru se do sebe navzájem zaklesly svým
větвовím, černé a sveřepé. Nad krajinu se snášelo nesmírné ticho.
Divočina znehybněla, zmrtvěla, z její siroby a mrazu čísela tesk-
nota, a ještě cosi navíc. Jako by sem doléhala ozvěna opovržlivé-
ho smíchu, posměchu skličujícího víc než všechny žaly, odlesk
přezíravého úsměšku sfingy, mrazivého jako led a krutě sebejis-
tého. Marnosti života se tu vysmívala sama divočina, urputné
a nepřístupné vědomí věčnosti, samo ledové srdce nehostinných
severních pustin.

A přece se sem život dral, neústupně se jí protivil. Po za-
mrzlé hladině bystřiny se pachtilo spřežení tažných psů, podob-
ných spíše vlkům. Zježenou srst měli ojiněnou mrazem. Dech
jim mrzl ve vzduchu, sotva opustil tlamu, vyrážel v oblacích páry
a usedal jim v sněžných krystalcích na kožichy. Na sobě měli ko-
žené postroje a také do saní, které táhli za sebou, byli zapraženi
koženými postraňky. Saně neměly samostatné sanice. Byly zho-
toveny ze silné březové kůry a spočívaly na sněhu celou svou
plochou. Přední hranu měly zatočenu vzhůru, aby lépe najížděly
na kyprou vlnu, kterou hrnuly před sebou. Naložena na nich byla
obvyklá všehočů – pokrývky, sekery, kotlík na kávu, pánev;
nejvíce však na nich upoutávalo pozornost nejrozměrnější zava-
zadlo – úzká dlouhá truhlice.

Před psy se plahočil muž na širokých sněžnicích. Za saněmi se těžce vlekl druhý. A v truhle na saních se vezl třetí, pro kterého už všechny strasti skončily. Divočina ho zkrušila a udolala; bylo po vzdorování, znehybněl jako všechno kolem. Severská pustina nemá rozruch v lásce. Život, to je pohyb, a právě ten ji nejvíc popuzuje, říše ledu usiluje zničit vše, co se hýbe. Zmrazuje vodu, aby nemohla odtékat do moře; zahání mízu ze stromů, takže promrzají do samé dřeně; ze všeho nejvášnivěji a nejkruťěji pak mučí a drtí člověka – nejnepokojnějšího ze všech živých tvorů, jenž se znovu a znovu vzpouzí proti té svévoli, podle níž by mělo všechno konání posléze ustát.

Před saněmi i za saněmi se dál prodírali oba nepoddajní a nepokoření muži. Stále ještě byli naživu, dýchali. Byli zachumláni do kožešin a do měkce vydělané kůže. Obočí, tváře i rty měli tak ojíněné krystalky zmrzlého dechu, že rysy jejich obličejů vůbec nebylo možno rozeznat. Podobali se přízrakům, postavám pohřebního průvodu z podsvětí. Ale pod maskami se skrývali lidé, neohroženě si razící cestu tímto ztichlým světem zhouby a zmaru, nicotní opovážlivci, kteří podstoupili obrovské dobrodružství a postavili se silám světa tak odlehlého, tak cizího a bezkrevného jako sama propast vesmíru.

Putovali beze slova, šetřili dechem. Ze všech stran na ně doléhalo tísnivé a téměř hmatatelné ticho. Tížilo jejich mysli, tak jako tlak vody v hlubinách svírá tělo potápěče. Drtilo je tíhou nekonečného prostoru a neodvratné sudby. Pronikalo i do posledního koutku jejich vědomí, vytlačovalo z něho všechno lidské chvastounství a domýšlivost; vnímali, jak nepatrní a malí jsou, nic než pouhá smítka, bláhově a pošetile se zmítající ve složitě hře mocných a slepých živlů.

Uplynula hodina, minula druhá. Bledé světlo krátkého dne bez slunce se začínalo vytrácet. Do ztichlého vzduchu se vzneslo vzdálené zavytí. Překotně stoupalo až k nejvyššímu tónu, zlomilo se napětím a poté zvolna zanikalo. Mohlo by to být zalkání duše ztracené, kdyby v něm současně nezněla urputná dravost a posedlost hladu. Muž před saněmi otočil hlavu, až se pohledem setkal se zrakem svého druha vzadu. Nad dlouhou truhlou na sebe kývli.

Ozvalo se druhé zakvílení, projelo vzduchem ostře jako nůž. Oba lovci zapátrali, odkud přichází. Bylo to kdesi vzadu na sně-

hové pláni, kterou právě překročili. Třetí zavytí se ozvalo v odpověď rovněž zezadu, poněkud nalevo od předešlého.

„Jdou asi po nás, Bille,“ řekl muž před saněmi.

Měl ochraptělý, nepřírozený hlas, promluvil zřejmě jen s velkou námahou.

„Není tu kouska masa,“ odpověděl jeho druh. „Kolik dní už jsem neviděl ani králíčí stopu.“

Dál už nehovořili, jen napjatě sledovali vytí lovců smečky, jež se vzadu za nimi nepřestávalo ozývat.

Za soumraku zabočili se psy do smrkového podrostu na břehu bystřiny a utábořili se. Rakev se u táborového ohně proměnila v lavici i stůl. Psi se na druhé straně ohně shlukli, vrčeli na sebe sice a rvali se, nejevili však sebemenší chuť zatoulat se do tmy.

„Tak se mi zdá, Henry, že se naši pejsánkové náramně drží tábora,“ poznamenal Bill.

Henry, který dřepěl u ohně, jen přikývl. Hodil právě do hrnku kousek ledu, aby kypící káva rychleji sedla. Nepromluvil, dokud se neusadil na rakvi a nedal se do jídla.

„Ti vědí, kde mají kůži v bezpečí,“ řekl. „Radši se sami nazerou, než by se nechali sežrat. Ti jsou, panečku, mazaní.“

Bill zavrtěl hlavou. „Nevím, nevím.“

Jeho druh na něho zvědavě pohlédl. „To je poprvé, co tě slyším pomlouvat jejich inteligenci.“

„Henry,“ pokračoval Bill a žvýkal uvážlivě fazole, „nevšiml sis náhodou, jak vyváděli, když jsem je krmil?“

„To ano, řádili víc než jindy,“ uznával Henry.

„A kolikpak máme vlastně psů, Henry?“

„Šest.“

„Tak poslouchej, Henry...,“ řekl Bill a odmlčel se, aby dodal svým slovům náležitou váhu. „Něco ti povím. Máme šest psů, že jo. Vzal jsem z pytle šest ryb. Každému jsem dal po jedné a jedna se mi nakonec nedostala.“

„Tak jsi asi špatně počítal.“

„Do šesti počítat umím. Šest psů máme,“ opakoval Bill znovu bez jakéhokoli vzrušení. „Rozdal jsem šest ryb. A na Jednoušáka se nedostalo. Musel jsem znovu sáhnout do rance a vyndat pro něho ještě jednu navíc.“

„Ale my přece máme odjakživa jenom šest psů,“ řekl Henry.

„Neříkám, že to všechno byli psi, Henry,“ pokračoval Bill, „jenže rybu jich dostalo sedm.“

Henry přestal jíst, pohlédl přes oheň směrem k psům a spočítal je.

„Teď jich je ale jen šest,“ zjistil.

„Já viděl ještě jednoho, utekl pak do závějí,“ prohlásil Bill neochvějně. „Já jich viděl celkem sedm.“

Henry na něho soucitně pohlédl a řekl: „Ty ani nevíš, hochu, jak já si oddechnu, až budeme mít tuhle cestu za sebou.“

„Co tím chceš říct?“

„Myslím, že už ti ten náš náklad jde na nervy, že kolem sebe začínáš vidět strašidla.“

„Taky mě to nejdřív napadlo,“ odpověděl Bill zasmušile. „A jak jsem ho viděl utíkat po sněhu, jdu, podívám se, a tam po něm zbyly stopy. Přepočítám psy a je jich pořád šest. Ale ty stopy tam pořád ještě jsou. Chceš se přesvědčit? Ukážu ti je.“

Henry neodpověděl, mlčky ukusoval, dokud nedojedl a nezapil večeri ještě posledním hrnkem kávy. Pak si hřbetem ruky otřel ústa a řekl: „Tak ty si myslíš, že to byl...“

Přerušilo ho dlouhé, naříkavé zavytí odkudsi z temnot, výhružné a ponuré. Odmlčel se, zaposlouchal se, a pak mávl rukou směrem, odkud zvuk přicházel, a dokončil větu: „...jeden z tamtěch?“

Bill přikývl. „Jo, přesně tak. Sám sis přece taky všiml, jak se psi rozdováděli.“

Jedno zavytí odpovídalo druhému, ráz naráz, dosavadní ticho se proměnilo v ďábelský ryk. Vlčí volání zaznívalo ze všech stran a psi se s netajeným strachem schoulili tak blízko k ohništi, až jim žár ožehával srst. Bill přihodil na oheň dřevo a zapálil si dýmku.

„Tak se mi zdá, že tě něco žere,“ řekl mu Henry.

„Poslyš, Henry...,“ Bill chvíli zamyšleně bafal a pak pokračoval: „Tak ti mě napadlo, že tomuhle je zatraceně líp, než kdy bude nám.“

Ukázal palcem na rakev, na níž seděli, aby dal najevo, koho tím myslí.

„Až jednou umřeme my, Henry, budeme mít štěstí, když na nás nasypou dost kamení, aby se na nás nedostali psi.“

„Však my taky nemáme takové příbuzenstvo a peníze a všechno ostatní, jako má on,“ odsekl Henry. „Pohřeb s takovýmhle převozem na dálku, to si my sotva budeme moct dovolit.“

„Stejně mi nejde na rozum, Henry, proč se zrovna takovýhle chlap, který je doma ve vlasti lordem nebo čím vlastně a nemusí se starat, čím se nacpe a čím přikreje, zatoulal až na tenhle mizerný konec světa. Fakt to nedokážu pochopit.“

„Mohl se dožít krásného věku, kdyby byl zůstal sedět na zadku doma,“ souhlasil Henry.

Bill už otvíral ústa, ale zarazil se. Ukázal namísto toho do tmy, která je ze všech stran obklopovala jako stěna. V naprosté černotě nebyl sice patrný ani náznak tvaru, bylo tam však vidět dvojici očí, žhnoucích jako řeřavé uhlíky. Henry jen ukázal hlavou na druhý pár a na řetě. Kruh planoucích očí se stahoval okolo jejich tábora. Tu a tam se některé pohnuly nebo zmizely, ale za okamžik byly opět na místě.

Psi byli stále neklidnější; v náhlém návalu strachu se splašeně vrhli na tu stranu ohniště, kde seděli oba lovci, a přihrčení se jim plazili u samých nohou. Ve strkanici se jeden ze psů převrhl až na okraj ohně, zakňučel bolestí a strachy, začpělo to připálenou srstí. Za nastalého zmatku se rozkolísal i kruh světélkujících zraků a na okamžik maličko ustoupil, ale ustálil se opět, jakmile se psi utišili.

„Zatracená smůla, Henry, že nám došlo střelivo, co?“

Bill dokouřil a pomáhal kamarádovi ustlat lůžko z kožešin a pokrývek na smrkových větvích, které na sněh rozložil už před večerí. Henry nevrle zabručel a rozvazoval si mokasíny.

„Kolik jsi říkal, že máme ještě nábojů?“ zeptal se.

„Tři,“ odpověděl Bill. „Kéž bych jich tak měl tři stovky! To bych jim něco ukázal, hrom aby do nich!“

Zlostně zahrozil žhoucím očím pěstí a opatrně si postavil mokasíny k ohni.

„A kéž by už aspoň trochu povolily ty mrazy!“ lamentoval dál. „Celých čtrnáct dní se už teploměr ani nehnul. Kéž bych se býval na tuhle cestu vůbec nevydával, Henry! Nějak se mi to nezdá, vůbec se mi to nelíbí! Nejsem nějak ve své kůži. Kdyby tak... kdybych já... kdyby už tak celá tahle cesta chtěla být za námi! Sedět takhle spolu u krbu ve Fort McGurry a rozdat si partičku karet, to by bylo!“

Henry jen zamručel a zavrtal se do příkrývek. Už skoro usí-
nal, když ho znovu vyrušil kamarádův hlas.

„Poslyš, Henry, když si tamten sedmý přišel pro rybu – jak
to, že se do něho naši psi nepustili? To mi nejde na rozum.“

„Tobě vůbec pořád nejde něco na rozum, Bille,“ odpověděl
Henry rozespale. „Dřív jsi takový nebýval. Mlč už a koukej radši
usnout. Uvidíš, že ráno budeš zase pěkně v kupě. Máš to nejspíš
od žaludku, to je celý ten tvůj problém.“

Lovci spali a bok po boku zhluboka oddychovali pod společ-
ným přikrytím. Oheň dohasínal a žhoucí oči svíraly stále těsněji
kruh, kterým obklíčily tábor. Psi se strachy schoulili do klubka,
jen tu a tam výhružně zavrčeli, když se některá dvojice zraků až
příliš přiblížila k ohni. Jednu chvíli dosáhla vřava takové síly, že
probudila Billa. Opatrně, aby nevzbudil Henryho, vstal a přihodil
na ohniště víc dřeva. Oheň vzplál a kruh očí se opět roztáhl.
Bill letmo pohlédl na schoulené psy. Promnul si oči a prohlížel si
je pozorněji. Potom zalezl zpátky pod pokrývky.

„Henry!“ řekl. „Slyšíš, Henry?“

Henry si hlasitě povzdychl, když se probral, a mrzutě se
zeptal: „Copak zase máš?“

„Nic, jen to, že už jich je zase sedm. Zrovna jsem je počítal.“

Henry zprávu přijal s brouknutím, které vzápětí přešlo v chrá-
pání, jak znovu usínal.

Ráno se Henry probudil první a zburcoval svého společníka
ze spánku. Do rozbřesku měli ještě tři hodiny, třebaže už bylo
šest; Henry se dal ve tmě do vaření snídaně, zatímco Bill balil
příkrývky a chystal se utáhnout náklad řemenu.

„Poslyš, Henry,“ zeptal se najednou, „kolik že máme těch
psů?“

„Šest.“

„Chyba,“ hlásil vítězoslavně Bill.

„Zase už sedm?“ zapochyboval Henry.

„Ne, pět; jeden zmizel.“

„Ksaku!“ zaklel Henry vztekle, nechal vaření a šel psy pře-
počítat.

„Máš pravdu, Bille,“ potvrdil pak. „Špekoun je pryč.“

„A byl to dobrý tahoun, běhával jak namydlený blesk, když
se dostal do tempa. Jen se za ním prášilo.“

„Marná sláva,“ uzavřel Henry. „Toho schramstli ještě zaživa. Vsaď se, že jim štěkal ještě v žaludku, hrom do nich.“

„Býval to vždycky dost hloupý pes,“ konstatoval Bill.

„Jenomže ani hloupý pes nemá být natolik hloupý, aby se dobrovolně rozběhl spáchat sebevraždu.“ Henry si prohlížel zbytek spřežení a zkušenýma očima zvažoval přednosti každého jednotlivého zvířete. „Vsaď se, že z těchhle ostatních by takovou pitomost žádný neudělal.“

„Ty bys neodehnal od ohně ani klackem,“ přisvědčil Bill. „Odkakživa jsem byl přesvědčený, že to Špekoun nemá v hlavě docela v pořádku.“

A to byl celý pohřební proslov nad mrtvým psem na oné severní stezce – méně skoupý než řeč nad mnohým jiným psem, ba i než smuteční projev nad leckterým člověkem.

KAPITOLA 2

Vlčice

Nasnídání, se skrovnou táborovou výbavou připoutanou řemeny na saně, se obrátili zády k přívětivému ohni a vydali se do tmy. Rázem se kolem nich rozlehlo vytí, dravé a pochmurné volání, jak se vlci navzájem dorozumívali mrazivou tmou. Nebylo jim do řeči. V devět hodin se začalo rozednívat. V poledne se obloha na jihu rozehrála dorůžova a naznačila, kde zastíňuje oblina Země polední slunce před světem severu. Růžová záře však rychle bledla. Šedavé denní světlo vydrželo ještě do tří hodin, potom se i ono vytratilo a na tesklivou a ztichlou zemi se snesl příkrov arktické noci.

Jak tma houstla, přibližoval se jekot lovců smečky zprava, zleva, zezadu – ozýval se teď tak blízko, že nejednou dolehl na pachtící se psy strach a ve zmatku se shlukovali do klubka.

Po jednom takovém zastavení řekl Bill, když se mu konečně spolu s Henrym podařilo srovnat psy v postračcích: „Kdyby už tak konečně někde narazili na zvěř a nás nechali na pokoji!“

„Jdou mi už opravdu hodně na nervy,“ připustil Henry.

Pak už nepromluvili, dokud se neutábořili.

Henry se právě nakláněl nad bublajícím kotlíkem s fazolemi a přidával do nich led, když ho vylekal náhlý zvuk úderu, Billův výkřik a bolestivé zakňučení z klubka psů. Vztyčil se a stačil ještě zahlédnout, jak do skrytu tmy mizí po sněhu nezřetelný stín. Až pak si uvědomil, že mezi psy stojí napůl vítězně, napůl schlíple Bill, v jedné ruce drží klacek, v druhé za ocas půlku sušeného lososa.

„Půlku sežral,“ hlásil, „ale jednu ode mne přece jen slíznul. Slyšel jsi ho, jak zavřeštěl?“

„Jak vypadal?“ zeptal se Henry.

„Nebylo ho dobře vidět. Ale měl čtyři nohy a tlamu a chlupy jako každý pes.“

„Nejspíš nějaký krotký vlk.“

„Zatraceně krotký, ať je to co chce, takhle si přijít ke krmení a schramstnout porci ryby!“

Když se toho večera najedli a usazení na truhle bafali z dýmek, začal se kruh žhnoucích očí svírat ještě těsněji než den předtím.

„Kdyby už tak narazili třeba na stádo losů a odtáhli a nám už dali svatý pokoj,“ řekl Bill.

Henry něco mrzutě zabručel a další čtvrt hodiny seděli mlčky. Henry hleděl upřeně do plamenů, Bill na kruh očí svítících ve tmě na samé hranici světla ohně.

„A kdybychom už tak dojížděli do Fort McGurry!“ začal znovu.

„Nech už konečně toho skuhrání a toho věčného honění bycha,“ vybuhl zlostně Henry. „Asi tě pálí žába, to bude to hlavní, co tě trápí. Spolkneš lžičku sody, notně se ti uleví a hned z tebe bude snesitelnější společník.“

Ráno Henryho probudil proud zuřivých kleteb, řinoucích se z Billových úst. Henry se zdvihl na lokti a uviděl svého druha, jak stojí mezi psy u nově rozdmýchaného ohně a s tváří zkřivenou vztekem prudce šermuje rukama.

„No tak,“ chlácholil ho Henry. „Co je zas?“

„Žabák je pryč.“

„Nepovídej!“

„Říkám ti – je pryč.“

Henry vyskočil z pokrývek a letěl ke psům. Spočítal je pečlivě a potom svorně s kamarádem proklínal divočinu, která je právě oloupila o dalšího pomocníka.

„Žabák byl z nich ze všech nejsilnější,“ uzavřel Bill.

„A žádný hlupák to věru nebyl.“

To byla celá pohřební řeč, druhá ve dvou dnech.

Po neveselé snídani zapřáhli zbylé čtyři psy do saní. Byl to den navlas stejný jako všechny předešlé. Oba muži se beze slova plahočili pláněmi ledového světa. Ticho rušilo jen vytí jejich pronásledovatelů, kteří se jim – sami neviděni – pověsili na paty. Za odpoledního soumraku zněly tyto signály stále blíž, jak se vlci podle svého zvyku stahovali do jejich blízkosti. Psi byli podráždění a vylekaní a ze strachu zamotávali postraňky, což oba muže sužovalo stále víc.

„Však já vám ty vaše výlety zatrhnu, bando pitomá,“ řekl spokojeně Bill, když se navečer zvedl od dokončené práce.

Henry nechal vaření a šel se podívat. Jeho kamarád psy nejen přivázał, ale upoutal je po indiánském způsobu tyčkami. Každý pes dostal na krk obojek. K obojku přivázał Bill silnou hůl, přes metr dlouhou, a přitáhl ji psovi tak těsně pod bradu, že se nemohl dostat zuby k poutajícímu řemeni. Druhý konec tyče uvázał ke kůlu zaraženému do země. Pes nemohl přehryzat řemen na svém konci hole, a tyč ho zase nepustila k řemeni na druhém konci. Henry pochvalně přikyvoval.

„To je jediná věc, která platí i na Jednoušáka a která ho tu udrží,“ řekl. „Jinak ti překouše řemen tak čistě a skoro tak rychle, jako bys ho přefízl nožem. Ráno je tu budeme mít všechny pěkně pohromadě jedna radost.“

„To si piš, že jo,“ ujišťoval ho Bill. „Sázím se o ranní kafe, že nebude chybět ani jeden.“

„Jako by věděli, že do nich nemáme čím bouchnout,“ posteskl si Henry, když šli spát, a ukázal na planoucí kruh očí, který je svíral.

„Párkrát je takhle postrašit, to bys koukal, jak by hned byli uctivější. Noc co noc lezou blíž. Zastiň si oči před ohněm a dobře se dívej – tamhle! Viděls?“

Chvilí se oba věnovali podívané na neurčité stíny, pohybující se z dosahu světla táborového ohně. Při delším bedlivém pohledu

na místo, které prozrazovala dvojice planoucích očí, nabýval každý stín pozvolna tvaru šelmy. Bylo dokonce vidět, jak se šeré obrysy pohybují. Pak upoutaly pozornost mužů nějaké zvuky z místa, kde byli uvázáni psi. Jednoušák vyražel krátká dychtivá zakňučení, natahoval se na konci své tyče do tmy a chvílemi ve své snaze ustával jen proto, aby na tyč divoce zaútočil zuby.

„Jen se na to koukni, Bille,“ šeptl Henry.

Do plného světla plamenů vklouzlo kradmo zvíře ne nepodobné psu. Pohybovalo se ostražitě i drze zároveň, opatrně sledovalo zrakem oba muže, ale pozornost přitom upíralo především na psy. Jednoušák se natáhl na celou délku tyče k vetřelci a dychtivě zakňučel.

„Ten pitomý Jednoušák nevypadá zrovna ustrašeně,“ řekl Bill polohlasem.

„Je to vlčice,“ odpověděl šeptem Henry, „tak to tedy bylo se Špekounem a se Žabákem. Dělá smečce vnadidlo: psa nejdřív odláká, pak se na něj ostatní vrhnou a sežerou ho.“

V ohništi zapraskalo. Ohořelé poleno se skácelo a završelo. Záhadný tvor při tom zvuku uskočil zpátky do tmy.

„Něco mi dochází, Henry,“ oznamoval Bill.

„A co?“

„Že je to ta, kterou jsem přetáhl klackem.“

„O tom vůbec nepochybuj,“ odpověděl Henry.

„A navíc,“ pokračoval Bill, „to, jak se vyzná u ohně, to je až podezřelá mazanost.“

„Víš toho o nás určitě víc, než by se na slušnou vlčici patřilo,“ souhlasil Henry. „Vlčice, která ví, kdy má přijít ke krmení se psy, ta už má něco za sebou.“

„Starý Villan míval psa, který mu utekl s vlky,“ přemýšlel Bill nahlas. „Já to zažil. Střelil jsem toho psa ve vlčí smečce na losím pastvišti nahoře na Pasekovém potoce. A starý Villan pak plakal jako malé děčko. Tři roky ho neviděl, povídal. Celou tu dobu žil pes s vlky.“

„Myslím, že jsi uhodil hřebík na hlavičku, Bille. Ten vlk je vlastně pes a mockrát žrával ryby z lidských rukou.“

„A jestli mi vleze do rány,“ prohlásil Bill, „tak se z toho vlka, co je vlastně pes, stane docela obyčejná chcíplotina. Další psy už si nemůžeme dovolit ztrácet.“

„Máš už ale jen tři náboje,“ varoval ho Henry.

„Počkám si, až bude docela blízko,“ ubezpečil ho Bill.

Ráno Henry přiložil na oheň a uvařil snídani za doprovodu chrápání spícího kamaráda.

„Ty jsi spal tak sladce,“ prohlásil, když budil Billa k snídani, „že jsem neměl srdce tě burcovat.“

Bill se dal ospale do jídla. Zjistil, že hrnek na kávu má prázdný, a hmátl po kotlíku. Nedosáhl však na něj, Henry si ho postavil až k sobě.

„Poslouchej, Henry,“ zabručel Bill, „nezapomněls na něco?“

Henry se náramně pozorně rozhlédl kolem sebe a pak zavrtěl hlavou. Bill pozvedl prázdný šálek.

„Aha, káva. Ale tu nedostaneš.“

„Copak, došla?“ zeptal se Bill mrzutě.

„Ne.“

„Nebo si snad myslíš, že by taky mohla uškodit mému trávení?“

„Ne-e.“

Billovi se hněvem nahrnula krev do tváří.

„Tak to jsem opravdu celý žhavý na to, jak mi to vysvětlíš,“ řekl.

„Fešák je pryč,“ odpověděl Henry.

Beze spěchu, s unaveným pohledem člověka, jenž kapituloje před nepřízní osudu, Bill pootočil hlavu a z místa, kde seděl, zvolna počítal psy.

„Jak se to stalo?“ zeptal se otupěle.

Henry pokrčil rameny. „Nevím. Jestli mu snad ten řemen nepřekousal Jednoušák. Sám to Fešák udělat nemohl, to je jistá věc.“

„Ten neřád zatracená!“ Bill se vyjadřoval nevzrušeně a pomalu, nechtěl dát najevo hněv, který ho sžíral. „Když si nedokázal přehryzat svůj vlastní řemen, tak to udělal aspoň Fešákovi.“

„No, počítám, že ten už má touhle dobou po starostech, že už se prohání po okolí v břiše alespoň dvaceti vlků.“ To byla celá Henryho pohřební řeč nad dalším ztraceným psem. „Nalej si kávu, Bille.“

Ale Bill zavrtěl hlavou.

„No tak!“ pobízel Henry a přistrkoval mu kotlík.

Bill odstrčil i svůj hrnek. „Hrom by do mě musel uhodit, kdybych si vzal. Řekl jsem, že nechci kafe, jestli jediný pes zmizí. Tak ho taky nechci!“

„Moc dobrá káva,“ lákal ho Henry.

Ale Bill se zatvrdil a nenapil se; spláchl suchou snídani jen nadávkami na Jednoušáka za kousek, který jim provedl.

„Dnes je přivázu tak, že jeden na druhého nedosáhne,“ prohlásil Bill, než se vydali na cestu. Ušli sotva sto metrů, když se Henry, který šel před saněmi, shýbl a zvedl cosi, na co šlápl sněžnicí. Bylo ještě tma a nebylo vidět, ale poznal tu věc po hmatu. Hodil ji za sebe, takže dopadla na saně a skutálela se až k Billovým nohám.

„Možná že to budeš na uvazování ještě potřebovat,“ křikl Henry.

Billovi uklouzl výkřik. Tohle bylo tedy všechno, co po Fešákoví zbylo – tyčka, ke které byl přivázán.

„Zhltni ho i s chlupy,“ hlásil Bill. „I ta tyčka je dočista obraná, jako olízaná. Sežrali řemínky na obou koncích. Ti jsou zatraceně vyhládlí, Henry, a ještě z nich budeme mít cestou dost těžkou hlavu.“

Henry se vzdorovitě zasmál. „Vlci mě sice ještě takhle nepro následovali, ale prožil jsem už ledacos horšího, a vždycky jsem vyvázl se zdravou kůží. To by si ty potvory musely ještě někoho přizvat, aby stačily na Billova kamaráda.“

„No, nevím, nevím,“ řekl Bill pochybovačně.

„Dozvíš se to, jen co dojedeme do Fort McGurry.“

„Není mi moc do smíchu,“ stál si na svém Bill.

„Jsi celý zelený,“ konstatoval Henry. „Potřebuješ chinin. Jak dorazíme do Fort McGurry, nacpu ho do tebe pořádnou dávkou.“

Bill nad tou diagnózou nesouhlasně zabručel a zmlkl. V devět se rozednilo. Ve dvanáct trochu zahřálo jižní obzor neviditelné slunce, a pak už se snášela studená šed', která po třech hodinách přešla v tmu. Chvilí potom, co se sluníčko marně pokusilo vystoupit nad obzor, uklouzl Bill rukou pod plachtu na saních, kde měl pušku, a řekl: „Jeď zatím dál, Henry, já se trochu porozhlídnou kolem.“

„Kdyby ses raději držel saní!“ hartusil jeho kamarád. „Máš jen tři náboje a kdovíco se může stát.“